



Mechanický anděl

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE KNIHA PRVNÍ

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Mechanický anděl

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA

NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu

RUDÉ SVITKY MAGIE

KODEX LOVCE STÍNŮ

Spoluautor Joshua Lewis

Připravujeme:

BANEOVY KRONIKY

SIMON LEWIS

Mechanický anděl

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE

KNIHA PRVNÍ

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

MARGARET K. McELDERRY BOOKS

Margaret K. McElderry Books is a trademark of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

Copyright © 2010 by Cassandra Claire LLC

Translation © Lenka Faltejsková, 2021

Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *Clockwork Angel (The Infernal Devices)*,

který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books,

přeložila Lenka Faltejsková

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB,

v Praze roku 2021

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0233-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

Pro Jima a Kate



PÍSEŇ TEMŽE

*Když slaná se přichuť do vln vloudí,
řeka se vzedme, ztmavnou proudy,
voda nabere barvu čaje,
zvedá se k břehům zeleným,
na nichž se s rachotem pekelným
otáčejí ozubená kola strojů
zrůdných, jejichž duch ukrývá se
v soukolí tajemstvím obestřených.*

*Kolečka ze zlata zuby mají
a velká kola rozhybají
ruce, co věčně nabírají
vodu z řeky
a mění ji v páru,
jež celý ten stroj pohání.*

*Hladina stoupá, zanáší
stroj bahnem, rzí a solí,
která zadírá se do soukolí.
Železných nádrží těžká těla
kymácejí se a tupě duní
jak obří zvon,
bubny a děla,
hřmění se nese do daleka
a pod tím vším se valí řeka.*

PROLOG

Londýn, duben 1878

Démon se rozprskl ve spršce krve a vnitřností.

William Herondale ucukl dýkou, kterou třímal, leč pozdě. Mazlavá kyselina v démonově krvi již požírala lesklou čepel. Zaklel a zahodil zbraň. Přistála ve špinavé kaluži a začala doutnat jako uhašená zápalka. Démon samozřejmě zmizel – vrátil se do pekelného světa, odkud přišel, i když tu po něm zůstala spoušť.

„Jeme!“ zavolal Will a otočil se. „Kde jsi? Viděl jsi to? Zabil jsem ho jedinou ranou! To není tak špatné, co ty na to?“

Odpovědi se však nedočkal. Byl si jistý, že jeho lovecký partner ještě před chvílí stál za ním ve vlhké křivolaké uličce a kryl mu záda. Nyní však zůstal ve stínech sám. Podrážděně se zamračil – předvádět se bez publika nebylo zdaleka tak zábavné. Ohlédl se k místu, kde se ulice zužovala a v dálce za ní bylo vidět černé rozbourané vody Temže a tmavé obrysy kotvících lodí, les stožárů připomínající holý sad. Jem nikde. Nejspíš se vrátil do lépe osvětlené Narrow Street. Pokrčil rameny a vydal se nazpátek, kudy přišel.

Narrow Street protínala čtvrt' Limehouse mezi doky u řeky a stísněnými chudinskými chatrčemi táhnoucími se na západ k Whitechapelu. Byla úzká, věrna svému názvu, lemovaná skladišti a křivými dřevěnými domky. V současnosti zela prázdnotou, a dokonce i opilci, kteří se potáceli domů z hospody U Hroznu o kus dál, již našli místo, kam na noc složit hlavu. Will měl Limehouse rád, líbil se mu pocit, že je na kraji světa, odkud každý den odplouvají lodě vstříc nepředstavitelně vzdáleným přístavům. A rozhodně nevadilo, že je to námořnická čtvrt' plná heren, opiových doupat a nevěstinců. Na takovém místě se člověk snadno ztratí. Dokonce se mu neprotivil ani zdejší vzduch, v němž bylo cítit kouř, lanoví, tér, cizí koření a špinavou vodu Temže.

Rozhlédl se po prázdné ulici, otřel si tvář rukávem kabátu ve snaze zbavit se kapek démonovy krve, které svědily a pálily. Kabát měl potřísněný zelenočernou tekutinou, na hřbetu ruky ošklivý šrám. Hodila by se hojivá runa. Nejlépe od Charlotte. Ta uměla kreslit *iratze* obzvlášť dobře.

Ze stínů vystoupila postava a namířila si to k němu. Vykročil jí v ústrety, vzápětí se však zarazil. Nebyl to Jem, ale nějaký obyčejně vyhlížející policista s helmou připomínající zvon, v těžkém svrchníku, s nechápavým výrazem. Civěl na Willa, nebo spíš *skrze* něj. Ten už si sice na ochranné kouzlo zvykl, přesto mu stále připadalo divné, že se lidé dívají *skrze* něj, jako by vůbec neexistoval. Pocítil náhlé nutkání sebrat policistovi obušek a sledovat, jak se chlap bude prohledávat a snažit se přijít na to, kam zmizel. Párkrát už něco podobného udělal, ale Jem jej za to pokaždé napomenul, a ačkoli jeho námitky tak úplně nechápal, nestálo mu za to přítele rozčilovat.

Policista zamžikal, pokrčil rameny a prošel kolem něj. Vrtěl hlavou a mumlal si pro sebe něco o tom, že by měl přestat s gi-

nem, než začne mít vidiny. Will ustoupil stranou a nechal jej projít, pak křikl: „Jamesi Carstairsi! Jeme! Kde jsi, ty mizero?“

Tentokrát se ozvala tichá odpověď. „Tady. Běž za čarodějným světlem.“

Will se vydal za zvukem Jemova hlasu. Zdálo se, že vychází z tmavého zákoutí mezi dvěma skladišti. Ve stínech zahlédl slabé světlo připomínající mihotavou záři bludiček. „Slyšel jsi mě předtím? Ten démon shax si myslel, že mě dostane těmi svými zatracenými klepety, ale zahnal jsem ho do uličky a...“

„Ano, slyšel jsem tě.“ V ústí temné uličky se objevil mladík a ve světle lamp se zdál bledý, mnohem více než obvykle. Neměl žádnou pokrývku hlavy a pozornost tak okamžitě upoutaly jeho vlasy. Měly totiž zvláštní jasně stříbrnou barvu, jako zbrusu nový šilink. I oči měl stříbrné a jemných rysů a jediné to, že je měl mírně zešikmené, dávalo tušit, odkud pochází.

Na bílé košili měl tmavé skvrny, dlaně celé rudé.

Will strnul. „Krvácíš. Co se stalo?“

Jem mávl rukou. „To není moje krev.“ Otočil se do uličky za sebou. „Ale její.“

Will upřel oči za něj, do neprostupné tmy. Opodál zahlédl postavu zhroucenou v koutu uličky, pouhý stín v temnotě, když se však zadíval pozorněji, rozeznal bledou ruku a pramen světých vlasů.

„Mrtvá žena?“ zeptal se. „Obyčejná?“

„Ještě dívka, nanejvýš čtrnáct let.“

Will začal hlasitě a barvitě klít. Jem trpělivě vyčkal, až skončí.

„Stačilo, abychom se sem dostali jenom o trochu dřív,“ vzdychl Will nakonec. „Ten zatracený démon...“

„V tom je právě ten háček. Nepřipadá mi to jako dílo démona.“ Jem se zachmuřil. „Shaxové parazitují na lidech, aby se mohli množit. Pokusil by se tělo odtáhnout do svého doupěte a naklást jí

pod kůži vajíčka, dokud by ještě žila. Jenže tohle děvče někdo ubodal. Navíc si nemyslím, že se to stalo tady. Není tu dost krve. Podle mě ji napadli jinde a ona se dověkla sem, kde zranění podlehla.“

„Jenže ten shax...“

„Říkám ti, že ten to podle mě nebyl. Zřejmě ji pronásledoval kvůli něčemu nebo někomu jinému.“

„Shaxové mají vynikající čich,“ uznal Will. „Už jsem slyšel, že je čarodějové využívají ke stopování, když někoho hledají. A tenhle jako by skutečně sledoval nějaký cíl.“ Podíval se za Jema na ten smutný uzlíček v uličce. „Zbraň jsi asi nenašel, vidě?“

„Tady je.“ Jem něco vytáhl z kabátu, byl to nůž zabalený v bílém plátně. „Je to misericorde – dlouhá dýka. Podívej, jak úzkou má čepel.“

Will si ji vzal. Čepel skutečně úzká byla, zasazená v rukojeti z leštěné kosti a celá dýka byla potřísněná zaschlou krví. Will otřel zachmuřeně čepel o rukáv. Když ji očistil, všiml si vypáleného symbolu. Dva hadi navzájem si požívají ocas, tvořící dokonalý kruh.

„Uroboros,“ pronesl Jem a nahnul se blíž, aby na dýku viděl. „Dvojitý. Co myslíš, že to znamená?“

„Konec světa,“ odpověděl Will s očima upřenýma na dýku. Pousmál se. „A začátek.“

Jem se zamračil. „Já těm symbolům rozumím, Williame. Ptám se, co podle tebe znamená na téhle dýce.“

Vítr od řeky cuchal Willovi vlasy. Netrpělivě si je odhrnul z očí a nůž si prohlédl pozorněji. „Ten symbol není čarodějnický ani podsvětní, ale alchymistický. To obvykle ukazuje na lidi – ty pošetilé, kteří si myslí, že když si budou zahrávat s magií, dostane se jim bohatství a slávy.“

„Taková obvykle končí jako krvavá hromada cárů masa uvnitř nějakého pentagramu,“ dodal zachmuřeně Jem.

„Takoví obvykle okounějí v podsvětních čtvrtích našeho krásného města.“ Will dýku pečlivě zabalil do kapesníku a strčil si ji do kapsy kabátu. „Myslíš, že mi Charlotte dovolí vést vyšetřování?“

„Myslíš si *ty*, že se ti dá důvěřovat s podsvětem? Hráčská doupatá, černá magie, ženštiny pochybných mravů...“

Will se usmál tak, jak se nejspíš usmíval Lucifer těsně předtím, než spadl z nebes. „Že bych se do toho pustil hned zítra?“

Jem vzdychl. „Dělej, co uznáš za vhodné, Williame. Stejně to děláš vždycky.“

Southampton, květen

Tessa si nevzpomínala, že by se jí někdy její mechanický anděl nelíbil. Kdysi patřil matce a měla ho i ten den, kdy zemřela. Poté skončil v matčině šperkovnici, dokud jej jednoho dne nevytáhl Tessin bratr Nathaniel, aby zjistil, jestli ještě funguje.

Anděl nebyl větší než její malíček, drobná mosazná soška se složenými bronzovými křídly ne většími, než má cvrček. Měl drobnou kovovou tvář se zavřenými víčky ve tvaru půlměsíčků, ruce zkřížené na meči. Úzký řetízek, připevněný pod křídly, jej umožňoval nosit na krku jako přívěsek.

Tessa věděla, že je v andělovi hodinový strojek. Když jej totiž přiložila k uchu, slyšela mechanický tikot. Nate byl překvapený, že i po tolika letech stále funguje. Marně hledal nějaký šroubek, kličku nebo něco jiného, čím by bylo možné anděla natáhnout. Nenašel nic. Pokrčil rameny a anděla předal Tesse. Od té chvíle jej nikdy nesundala, a dokonce i v noci, když spala, jí ležel na hrudi a jeho nepřetržitě *tiktak tiktak* připomínalo druhé bušící srdce.

Nyní jej držela v prstech, zatímco *Main* mířila mezi dalšími obrovskými paroloděmi na své místo v southamptonském přístavu. Nate trval na tom, že má jet do Southamptonu místo

do Liverpoolu, kam připlouvala většina zámořských lodí. Tvrdil, že Southampton je mnohem příjemnější, a proto se Tessa při prvním setkání s Anglií neubránila zklamání. Byla pošmourně šedá. Dešť bubnoval na věže vzdáleného kostela, z komínů lodí stoupal černý kouř a špinil už tak šedou oblohu. V přístavu postával dav lidí v tmavém oblečení s deštníky. Tessa se mezi nimi pokoušela zahlédnout bratra, ale skrze mlhu a vodní spršku odletující od lodi nebylo možné jednotlivé osoby rozlišit.

Zachvěla se. Vítr od moře studil. Nate ve všech dopisech tvrdil, jak je Londýn krásný, že slunce zde svítí každý den. Doufejme, že tam bude lepší počasí než tady, pomyslela si, jelikož si nevzala žádné teplé oblečení až na vlněný šál po tetě Harriet a tenké rukavice. Většinu oblečení prodala, aby měla na tetin pohřeb, s tím, že jí bratr nějaké koupí, až za ním přijede do Londýna a bude tam bydlet.

Ozval se pokřik. Loď *Main*, jejíž černě natřený trup se mokře leskl, zakotvila a rozbouřenými šedými vodami si už razily cestu čluny, aby zavazadla a cestující přepravily na břeh. Pasažéři se z lodi hrnuli v zoufalé touze konečně stanout na pevné zemi. Všechno bylo tak jiné, než když odplouvali z New Yorku. Tam byla obloha modrá a vyhrávala kapela. Protože ale Tessu nikdo nevyprovázel, nebyl pro ni ten den nijak zvlášť veselý.

Svěsila ramena a připojila se k vystupujícím cestujícím. Dešťové kapky ji bodaly do nechráněné hlavy a šíje jako ledové jehličky, ruce v chatrných rukavicích měla kluzké a mokré. Když stanula na pevnině, dychtivě se rozhlížela a hledala Natea. Už téměř dva týdny s nikým nepromluvila, na palubě lodi se vesměs držela v ústraní. Těšila se, až si konečně s bratrem popovídá.

Ten však nikde. V docích se vršily hory zavazadel a všemožných beden a nákladu, a dokonce i hromady ovoce a zeleniny, které na dešti strádaly a kazily se. Vedlejší loď měla odplouvat do

Le Havru a kolem pobíhali promáčení námořníci a něco francouzsky pokřikovali. Tessa se pokusila poodstoupit stranou, ale málem ji ušlapal dav vystupujících pasažérů, kteří spěchali pod střechu železniční stanice.

Natea stále ještě nezahlédla.

„Slečna Grayová?“ ozval se hrdelní hlas s výrazným přízvukem. Před Tessou stál vysoký muž v černém plášti a vysokém klobouku, na jehož krepě se sbírala voda. Měl výrazné vypoulené oči jako žába a kůži hrubou jako tkáň jizvy. Tessa bojovala s nutkáním ucounnout. Zná přece její jméno. Kdo by ji tu mohl znát jiný než někdo, kdo je ve spojení s Natem?

„Ano?“

„Posílá mě váš bratr. Pojdte se mnou.“

„Kde je?“ chtěla vědět, ale muž už odcházel. Šel nevyrovnaným krokem, jako by kulhal po starém zranění. Po chvíli váhání si vykasala sukně a pospíchala za ním.

Rychle a cílevědomě se proplétal davem. Protlačoval se mezi lidmi, kteří uskakovali a stěžovali si na jeho hrubiánství. Tessa musela téměř běžet, aby mu stačila. Náhle zatočil kolem hromady beden a zastavil před velkým lesklým černým kočárem. Na boku se skvěl nápis zlatými písmeny, ale v hustém dešti a mlze jej Tessa nedokázala přečíst.

Dveře kočáru se otevřely a ven se vyklonila jakási žena. Na hlavě měla velký klobouk se závojem, který jí zakrýval tvář. „Slečna Theresa Grayová?“

Přikývla. Muž s vykulenýma očima spěšně přiskočil a pomohl ženě z kočáru vystoupit – a po ní další, která ji následovala. Obě okamžitě rozevřely deštník a zvedly jej nad hlavu. Poté upřely oči na Tessu.

Ta dvojice působila zvláště. První žena byla velmi vysoká a štíhlá, s kostnatým pichlavým obličejem, nevýrazné vlasy měla

v týle sčesané do drdolu. Na sobě měla zářivě fialové hedvábné šaty s několika tmavými skvrnami od deště a k nim stejně fialové rukavičky. Druhá byla menší a kypřejší s malými zapadlými očky. Na velkých dlaních měla natažené jasně růžové rukavice, které tak připomínaly barevné pařáty.

„Theresa Grayová,“ konstatovala ta menší. „Jak ráda vás konečně poznávám. Jsem paní Černá a toto je má sestra paní Temná. Váš bratr nás poslal, abychom vás doprovodily do Londýna.“

Tessa – prochladlá, promáčená a zmatená – si utáhla mokrý šál těsněji kolem ramen. „Tomu nerozumím. Kde je Nate? Proč sem nepřišel?“

„Bohužel se kvůli obchodní záležitosti zdržel v Londýně. Mortmain se bez něj nemohl obejít. Ale posílá vám vzkaz.“ Paní Černá jí podala svinutý list promáčeného papíru.

Tessa jej převzala a odvrátila se, aby si přečetla obsah. Byla to krátká zpráva od bratra, v níž se omlouval, že ji nepřišel přivítat do přístavu, ale že se může svěřit paní Černé a paní Temné – *říkám jim Temné sestry, Tessie, ze zřejmých důvodů, a jim ta přezdívka očividně není proti mysli!* –, které ji bezpečně dopraví k němu domů do Londýna. Uvedl, že jsou to jeho bytné a zároveň důvěryhodné přítelkyně a mají jeho plné doporučení.

To jí stačilo. Dopis byl zcela jistě od Natea, poznávala jeho rukopis, navíc jí nikdo jiný nikdy neříkal Tessie. Polkla a vzkaz zasunula do rukávu. Pak se otočila k sestrám. „Dobrá,“ řekla a bojovala s přetrvávajícím zklamáním. Tolik se na bratra těšila. „Zavoláme nosiče, aby mi vzal kufr?“

„Kdepak, to není třeba.“ Veselý tón paní Temné zvláště kontrastoval s jejími strohými nevýraznými rysy. „Už jsme zařídily, aby ho poslali napřed.“ Lusklá prsty na muže s vypoulenýma očima a on vyskočil na sedátko kočího. Položila Tesse ruku na rameno. „Jen se pojdte, dítě, schovat před tím deštěm.“

Tessa popošla ke kočáru, pobízena pevným stiskem paní Temné. V tu chvíli se mlha rozestoupila a odhalila zlatavý nápis na dveřích kočáru. Kolem dvou hadů navzájem si požírajících ocas se stáčela slova „Klub Pandemonium“. Zamračila se. „Co to znamená?“

„Nic, s čím byste si měla dělat vrásky,“ odušila paní Černá, která již nastoupila a rozprostřela si sukně na jednom z pohodlně vyhlížejících sedadel. Kočár byl uvnitř přepychově zařízen, sedadla čalouněná měkkým fialovým sametem, na oknech visely záclonky se zlatými šňapci.

Paní Temná Tessa pomohla nastoupit a vyškrábala se za ní nahoru. Tessa se posadila a paní Černá za sestrou zabouchla dveře a zamezila tak vyhlídce na šedivou oblohu. Když se usmála, zuby jí v šeru zasvítily, jako by je měla z kovu. „Udělejte si pohodlí, Thereso, máme před sebou dlouhou cestu.“

Tessa se dotkla mechanického anděla na své hrudi. Jeho pravidelné tikání ji uklidňovalo. Kočár se dal do pohybu a rozjel se do deště.

ZA ŠEST TÝDNŮ